

مرکز مجاز امام صادق (ع)

اصول الفقه (دلالت نهی بر فساد)

دلالت نهی بر فساد ۳

جلسه ۲۶۸

استاد نجار زاده

متعلق نهی:

متعلق نهی در اینجا لازم است از اموری باشد که ائصافشان به صحت و فساد صحیح است؛ تا بتوان در آن نزاع کرد که آیا توجّه نهی به شیئی، موجب فساد متعلق بوده یا مقتضی فساد نیست؛ چه آنکه در غیر این صورت، معنا ندارد مثلاً گفته شود: آیا نهی از شرب خمر، مقتضی فساد است یا خیر؟ بنابراین باید گفت: این طور نیست که هر چه متعلق نهی قرار گیرد موضع نزاع در این مسئله باشد؛ بلکه مورد نزاع، تنها عملی است که ائصاف به دو وصف صحت و فساد را بپذیرد.

همچنین متعلق نهی عام بوده و شامل عبادت و معامله‌ای بوده که ائصافشان به صحت و فساد صحیح

است از این رو مسئله حاضر هیچ اختصاصی به عبادات ندارد.

تبیین محل نزاع:

آیا ملازمه عقلیه بین نهی از شیئی و فساد آن می‌باشد؟ لذا کسانی که قائل باقتضاء هستند؛ قائلند به اینکه نهی عقلاً مستلزم فساد متعلق می‌باشد. کسانی که قائل به اقتضاء نیستند می‌گویند نهی از شیئی عقلاً مستلزم فساد آن نمی‌باشد.

نکته:

قائلین به ملازمه علاوه بر این ملازمه عقلیه می‌گویند لفظی که دلالت بر نهی دارد بر فساد منهی عنه به

دلالت التزامیه دلالت دارد.

ادامه بحث در دو قسمت: عبادات و معاملات پیگیری می‌شود.